

Arrest

nr. 323 033 van 10 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BIGIRIMANA
Rue Louis Haute 29
5020 VEDRIN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BIGIRIMANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en hij op 25 oktober 2022 reeds een dergelijk verzoek indiende in Zwitserland.

1.3. Op 10 januari 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 13 januari 2025 verzoeken tot terugname aan de Kroatische en de Zwitserse overheden. De Zwitserse overheden weigeren op 15 januari 2025 het terugnameverzoek. Zij bevestigen dat verzoeker bij hen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, die negatief werd afgesloten op 4 december 2024. Zij wijzen er echter op dat verzoeker zijn verzoek indiende met zijn partner en dat tijdens hun verblijf in Zwitserland een gezamenlijke kind werd geboren. Zij vragen bijkomende informatie over de verblijfplaats van deze gezinsleden. Op 25 januari 2025 weigeren ook de Kroatische overheden het terugnameverzoek.

1.5. Op 5 februari 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot herziening naar de Zwitserse overheden. Zij delen mee dat de partner, vergezeld door haar zoon, op 23 december 2024 ook verzocht om internationale bescherming in België en zij hierbij verklaarde dat zij niet langer een koppel vormt met verzoeker. Nog wordt vermeld dat voor hen op 22 januari 2025 eveneens een terugnameverzoek werd gestuurd naar de Zwitserse overheden en gewezen op artikel 11 van de Dublin III-verordening. Op 4 februari 2025 stemmen de Zwitserse overheden allereerst in met de terugname van de (ex-)partner en haar kind, op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Op 7 februari 2025 stemmen zij in met de terugname van verzoeker, eveneens op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 12 februari 2025 in hoofde van de (ex-)partner en haar kind tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft een overdrachtsbesluit aan Zwitserland.

1.7. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 25 februari 2025 ook in hoofde van verzoeker tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit aan Zwitserland, onder de vorm van de bijlage 26^{quater}, is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [B.N.]
voornaam: [L.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [L.B.N.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaarde te zijn, diende op 20.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een rijbewijs met referentie [...] en geldig tot [...], een kopie van een identiteitskaart uit Burundi, een origineel geboortecertificaat met referentie [...], een origineel geboortecertificaat van zijn broer met referentie [...] en een origineel overlijdenscertificaat van zijn broer met referentie [...] voor. De betrokkene verklaarde dat hij zijn originele paspoort en identiteitskaart in Servië is verloren.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 04.10.2022 en in Zwitserland op 25.10.2022.

Op 10.01.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (wettelijk) gehuwd te zijn en twee minderjarige kinderen

te hebben. De betrokkene stelde dat hij niet weet waar zijn echtgenote momenteel verblijft en dat een van zijn minderjarige kinderen momenteel in Burundi verblijft. Zijn andere minderjarige kind verblijft momenteel bij zijn moeder in België. De betrokkene stelde verder een zus en twee maternale neven te hebben die momenteel in België verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 25.09.2022 verliet. Hij reisde via Ethiopië en Turkije naar Servië. Hij verbleef er twee weken in een centrum. Vervolgens reisde hij naar Bosnië. Drie dagen later, op 04.10.2022, reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Kroatië. Hij stelde dat hij er werd gedwongen om zijn vingerafdrukken af te staan, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verbleef twee weken in een opvangcentrum in Kroatië. Vervolgens reisde hij via Slovenië en Italië naar Zwitserland. Hij kwam naar eigen zeggen op 22.10.2022 in Zwitserland aan. Hij stelde dat hij er op 25.10.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat zijn verzoek in november 2024 werd afgewezen, waarna hij op 08.12.2024 Zwitserland verliet. Hij reisde via Frankrijk naar België.

Op 13.01.2025 werden de Kroatische en Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 15.01.2025 weigerden de Zwitserse de terugname van de betrokkene. Op 25.01.2025 weigerden de Kroatische instanties de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Kroatië gekend als [N.,L.], [...], Burundi. Op 05.02.2025 werd er een verzoek om herziening naar de Zwitserse instanties verstuurd. Op 07.02.2025 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Zwitserse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zürich, van maandag tot donderdag tussen 8u en 16u. De betrokkene is in Zwitserland gekend als [B.N.,L.], [...]; [L.,N.], [...], Burundi.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de

omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde tijdens het gehoor dd. 10.01.2025 dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden. Hij stelde verder dat zijn familie (zus en neven) in België verblijven. Hij verklaarde dat hij in Zwitserland bang was dat hij naar Burundi zou worden teruggestuurd. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij twee jaar in Zwitserland verbleef, maar zijn verzoek er werd geweigerd. Hij verklaarde dat hij bang is dat als hij naar Zwitserland terugkeert, zij hem naar Burundi zullen terugsturen om daar te sterven. Verder verklaarde hij dat toen hij zijn weigering ontving, hij ontdekte dat er veel fouten in zijn dossier stonden en dat het slecht vertaald/getolkt was omdat de tolk Duitstalig was.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de mensenrechten in België worden gerespecteerd, merken we allereerst op dat Zwitserland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn zus en neven in België verblijven, merken we op dat de betrokkene tijdens het gehoor verklaarde een zus ([A.,A.], V, [...], Burundi, nationaliteit: Burundi) en twee neven ([N.L.]; [N.E.]) te hebben die momenteel in België verblijven.

We merken hieromtrent op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Lidstaat legt waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen (artikel 10), mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene

kan ten overstaan van zijn zus en neven niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2.g van Verordening (EU) nr. 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Verordening (EU) nr. 604/2013 bevat een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. Het werd door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen hem en zijn in België verblijvende zus en neven.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zwitserland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zwitserland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt dat de lidstaten er voor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening (EU) nr. 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn zus en neven niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie.

We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn zus en neven bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland bang was om terug naar Burundi te worden gestuurd en dat als hij naar Zwitserland terugkeert ze hem naar Burundi zullen terugsturen om daar te sterven, wensen we te benadrukken dat Zwitserland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland, net als België, onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder zijn er ook

geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Zwitserland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij twee jaar in Zwitserland verbleef, maar dat zijn verzoek er werd geweigerd, We merken hieromtrent op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Zwitserland, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij toen hij zijn weigering in Zwitserland ontving, hij ontdekte dat er veel fouten in zijn dossier stonden en dat het slecht vertaald/getolkt was omdat de tolk Duitstalig was, merken we op dat in het AIDA-rapport (cf. infra) wordt verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk geen absolute vereiste is, maar dat een tolk moet worden ingeschakeld indien nodig. Over het algemeen is het alleen in uitzonderlijke gevallen dat er geen tolk aanwezig is bij het interview. Er wordt verduidelijkt dat er een gedragscode is waarin de rol van tolken wordt gespecificeerd (pagina 32). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.

De Zwitserse instanties stemden op 07.02.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft,

zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zwitserland ingediend verzoek.

De instemming van de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zwitserse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Zwitserland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zwitserland niet verlieten.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Adriana Romer, Okan Manav, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre e.a., "Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2023 update", laatste update op 10.07.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het ontvangen van internationale bescherming (AIDArapport, pagina 52, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

Verzoekers om internationale bescherming worden tijdens de hele procedure voorzien van opvang, inclusief het recht op sociale voordelen (pagina 86). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 91). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 92). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 101).

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat in de federale opvangcentra, verzoekers meestal in single-seks kamers gehuisd worden, terwijl families samen geaccommodeerd worden. Plaatsen om uit te rusten of te isoleren zijn er meestal niet. De kamers bevatten minimaal twee of drie bedden (dergelijke kamers zijn

meestal gereserveerd voor koppels en gezinnen) en maximaal tot enkele tientallen bedden, uitgerust met stapelbedden (pagina 101).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 107).

Op vlak van rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat vrijblijvend rechtsbijstand wordt voorzien voor verzoekers om internationale bescherming, ook voor personen die onder de Dublin-procedure vallen (AIDA-rapport, pagina 48, "Free legal assistance is ensured at first instance. Therefore, in the Dublin procedure just as in the regular procedure, statefunded (but independent) free legal assistance is guaranteed to all applicants").

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland in die mate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij hartproblemen heeft en diabetes type twee heeft maar daarvoor een behandeling volgt. Tijdens het gehoor verklaarde hij hypertensie arteriël, diabetes en vertigo door hypertensie te hebben. Hij stelde in Zwitserland medicatie te hebben genomen maar in België niet. Hij verklaarde geen toegang tot de gezondheidszorg te hebben maar wel een AVC kan krijgen als hij zijn medicatie niet neemt. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 109). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal.

Er dient echter op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State – en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

De proceduretaal is niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet (zie ook RvV 25 januari 2024, nr. 300 608 (VK)). De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, dit is in beginsel deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, waarvan verzoeker trouwens ook niet stelt dat dit niet correct zou zijn, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Zwitserland en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 22, 22*bis* en 23 van de Grondwet, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Normes dont la violation est invoquée:

L'article 8 CEDH protège la vie privée et familiale:

- 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.*
- 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.*

L'article 7 de la Charte européenne contient des garanties analogues.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège pareillement la vie privée. La notion de « vie privée » est circonscrite comme suit : “La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII).

En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-I). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemiets c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B).

L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006 V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turkiye, 19 octobre 2011).

L'article 24 de la Charte garantit les droits de l'enfant en ces termes:

- 1. Les enfants ont droit à la protection et aux soins nécessaires à leur bien-être. Ils peuvent exprimer leur opinion librement. Celle-ci est prise en considération pour les sujets qui les concernent, en fonction de leur âge et de leur maturité.*
- 2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.*
- 3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt.*

Les articles 22, 22bis et 23 de la Constitution belge protègent également la vie privée et familiale, l'intérêt supérieur de l'enfant, la dignité humaine et l'épanouissement individuel, de manière à tout le moins équivalente aux articles 8 CEDH, 7 et 24 de la Charte.

L'article 74/13 L.1980 : Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Le droit fondamental à la vie privée et familiale, l'article 74/13 LE, les droits de l'enfant, pris seuls et conjointement aux obligations de minutie et de motivation, imposent non seulement une due prise en compte et une motivation ad hoc, mais, en outre, ils font obstacle à une atteinte disproportionnée dans ces droits.

Les droits fondamentaux à la vie familiale et les droits de l'enfant imposent à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Cet arrêt confirme la ligne jurisprudentielle de Votre Conseil, selon laquelle, dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale des administrés, il lui incombe d'en tenir compte et de motiver sa décision à cet égard, notamment : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862).

Dans le cadre de cette analyse rigoureuse, l'intérêt supérieur de l'enfant impacté par la décision est primordial. Dans l'arrêt Jeunesse rendu en grande chambre par la Cour européenne des droits de l'homme le 3 octobre 2014 (n°12738/10), la Cour souligne notamment qu'il appartient aux Etats parties, lorsqu'ils doivent statuer sur une situation mettant en cause le droit fondamental à la vie familiale, de « tenir dûment compte de la situation de tous les membres de la famille » (par. 117). La Cour affirme aussi que « pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la

commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers » (par. 109). Cette obligation est également rappelée à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Plus récemment encore, la Cour EDH rappelait cette jurisprudence et affirmait le poids crucial de l'intérêt supérieur des enfants en cause, et l'importance d'une analyse minutieuse des conséquences des décisions prises à leur égard par les administrations et juridictions, laquelle doit ressortir expressément des motifs écrits, ce qui fait précisément défaut en l'espèce (Cour EDH, EL GHATET c. Suisse, 08.11.2016): « the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) ».

C'est la mission de la Cour « to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107) ».

L'importance d'une motivation détaillée des décisions de justice est primordiale pour attester d'une due prise en compte : « Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65). »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs de fait et de droit sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou au moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre:

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015 ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015). 131 Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées (...).

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156) « La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Le Conseil d'État a également rappelé que ces droits et garanties prévalaient préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n°233.257 du 15 décembre 2015).

À l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'État a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective (voy. notamment CE n° 230.293 du 24 février 2015) : « Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjilida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34): que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de

recours (idem, points 36, 37 et 59): Considérant que l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; ».

Ces principes sont parfaitement transposables en l'espèce dès lors qu'à l'instar de l'article 42quater, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 impose à la partie défenderesse de « tenir compte » et de « mettre en balance » certains éléments, et donc d'inviter l'étranger à faire valoir ses arguments quant à ce.

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, qui sont « de nature » à « influencer » sur la décision, doivent mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments (CCE n°166 091 du 20.04.2016 ; CCE n°187 501 du 24.05.2017). Cela découle notamment de la portée du contrôle opéré par le CCE, soit un contrôle de légalité, et de la séparation des fonctions administratives et judiciaires:

« Enfin, quant à l'allégation que la partie requérante reste en défaut de démontrer en quoi « la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent », s'il n'appartient pas au Conseil de se substituer à l'appréciation de la partie défenderesse et de se prononcer sur les éléments que la partie requérante invoque dans son recours comme étant les éléments qu'elle aurait pu faire valoir si elle avait été entendue quant à l'interdiction d'entrée attaquée, le Conseil souligne que cette dernière a suffisamment, dans son recours, explicité ceux-ci, et estime qu'il ne peut être exclu que lesdits éléments, dans les circonstances de l'espèce, ne soient pas de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision. » (CCE n°187 501 du 24.05.2017).

En effet, le Conseil du contentieux des étrangers ne peut, sans méconnaître la compétence qui lui est confiée par la loi belge, ainsi que le principe de la séparation des pouvoirs et de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles, préjuger de ce qu'aurait été la décision, si le droit du requérant d'être entendu avait été dûment respecté, et que les informations qu'il a à faire valoir avaient été prises en compte par la partie défenderesse. La doctrine confirme également cette position : « Il est plus respectueux de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles d'annuler un acte s'il est illégal, quitte à ce que l'administration reprenne la même décision sans plus commettre d'irrégularité. ». Le Juge européen a déjà pu souligner, dans d'autres affaires relatives aux droits d'un administré de faire valoir ses arguments dans le cadre d'un processus décisionnel.

: « 103 Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l'affaire dans le cadre d'une procédure administrative. En effet, si la requérante avait, par le biais d'une liste appropriée, découvert des documents d'ICI disculpant les deux entreprises, elle aurait éventuellement pu, pendant la procédure administrative, influencer les appréciations portées par la Commission. Dès lors, il convient de retenir la troisième branche du moyen » (Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. — Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 : dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.)

Dans cette même décision, le Tribunal soulignait également: « 102 Le Tribunal ne méconnaît pas que la préparation de listes et l'éventuelle protection des secrets d'affaires précédant « l'accès au dossier » entraînent une charge administrative considérable pour les services de la Commission, comme celle-ci l'a fait valoir à l'audience. Cependant, le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter. » Selon une autre lecture de ces obligations, à laquelle le requérant fait appel à titre subsidiaire, il appartient à l'administré de démontrer qu'il aurait pu faire valoir des éléments de nature à influencer sur la décision que l'administration se proposait de prendre, voire que ces éléments auraient pu mener à une décision différente. »

3.3.3. De Raad brengt in herinnering dat overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De uiteenzetting van verzoekers middel bestaat uit een theoretische uiteenzetting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen, met verwijzing naar relevante rechtspraak. Een concrete toelichting waarom volgens verzoeker het bestreden overdrachtsbesluit is genomen met miskenning van deze bepalingen of beginselen ontbreekt zo goed als volledig. Het komt nochtans niet toe aan de Raad om te raden naar de wijze waarop volgens verzoeker deze bepalingen of beginselen zijn miskend, of het middel in zijn plaats verder in te vullen.

3.3.4. Het bestreden overdrachtsbesluit is alleszins concreet gemotiveerd in rechte en in feite, aan de hand van de relevante wettelijke bepalingen en pertinente en draagkrachtige feitelijke motieven, alsook aan de hand van de concrete elementen van de voorliggende zaak waaronder de verklaringen die verzoeker zelf aflegde in het kader van het Dublin-gehoor. Verzoeker toont *prima facie* geen schending aan van de artikelen 2, 3 of 4 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Verzoeker betwist op zich niet dat verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat Zwitserland in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

3.3.6. Verzoeker geeft wel aan van mening te zijn dat zijn overdracht aan Zwitserland in strijd zou zijn met zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en het hoger belang van het kind zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest. In dit verband haalt hij ook de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet aan.

De Raad leest in het feitenrelaas van het verzoekschrift dat verzoeker stelt vader te zijn van een minderjarig kind. In dit verband verwijst hij naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift. Dit stuk betreft een bijlage 26 op naam van een Burundese vrouw met vermelding van haar minderjarig kind. Verzoeker verwijst verder naar een stuk 5 bij zijn verzoekschrift, dit is een verklaring op eer van dezelfde Burundese vrouw gedateerd op 27 februari 2025. Hierin staat te lezen dat verzoeker de vader zou zijn van haar kind en verzoeker mee zou instaan voor de zorg van haar kind.

De voorgelegde stukken vormen op zich geen geldig bewijs van vaderschap van verzoeker. De bijlage 26 vermeldt zelfs nergens dat verzoeker de vader zou zijn van dit kind. Ook een loutere verklaring op eer vormt geen geldig en objectief bewijs van vaderschap. Deze verklaring blijkt dan ook nog eens niet te zijn ondertekend, waardoor dit stuk al helemaal geen enkele bewijswaarde heeft en er zelfs geen enkele zekerheid over bestaat dat deze persoon daadwerkelijk een dergelijke verklaring heeft afgelegd.

De Raad houdt er niettemin rekening mee dat de Zwitserse overheden wel lijken te aanvaarden dat het kind van de betreffende Burundese vrouw een kind van verzoeker is (zie uiteenzetting van de nuttige feiten onder punt 1). De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam evenwel reeds op 12 februari 2025 in hoofde van deze vrouw en haar kind een overdrachtsbesluit aan Zwitserland. Zij dienen zich dus, net als verzoeker, te begeven naar Zwitserland, dat de verantwoordelijke lidstaat is voor hun verzoek om internationale bescherming. Het bestreden overdrachtsbesluit heeft dus niet tot doel of gevolg dat verzoeker wordt gescheiden van zijn voorgehouden kind. Nu het bestreden overdrachtsbesluit maakt dat eenzelfde lidstaat verantwoordelijk blijft voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verschillende voorgehouden gezinsleden, wat de voorgehouden gezinseenheid en het hoger belang van het kind net waarborgt, toont verzoeker niet aan dat het voorgehouden gezinsleven of hoger belang van het kind nog verder in rekening diende te worden gebracht of dat hieromtrent nog een verdere belangenafweging in het bestreden overdrachtsbesluit zich opdrong. In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het hoger belang van het betrokken kind zou worden miskend. Elke verdere concrete toelichting ter zake ontbreekt ook.

Nog in het feitenrelaas leest de Raad dat verzoeker benadrukt dat hij een zus heeft die in België verblijft en waarmee hij stelt een werkelijk gezinsleven te leiden. Dit wordt volgens hem niet betwist door verweerder. Verzoeker geeft er aldus vooral blijk van het bestreden overdrachtsbesluit niet werkelijk te hebben gelezen. Hierin wordt immers duidelijk uiteengezet dat een zus geen "*gezinslid*" is in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, dat een verantwoordelijkheid van België op grond van de artikelen 16, lid 1 of 17, leden 1 of 2 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is en dat opdat tussen meerderjarige broers en zussen kan worden gesproken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verweerder stelde vast dat er geen medische of psychische problematiek blijkt waardoor verzoeker afhankelijk zou zijn van zijn zus in België en dat er geen objectieve elementen van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus in België werden voorgelegd. Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven van het bestreden besluit en haalt deze zodoende niet onderuit. Om alsnog een werkelijk gezinsleven met zijn zus aan te tonen, verwijst verzoeker in zijn

feitenrelaas naar zijn stuk 5 bij het verzoekschrift, dat echter louter een attest van immatriculatie van zijn zus betreft. Er valt niet in te zien hoe verzoeker hiermee een bijzondere band van afhankelijkheid, en dus gezinsleven, met zijn zus wenst aan te tonen. Hij doet hiertoe zelf ook geen enkele poging. In dit verband wordt trouwens nog opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-gehoor op 10 januari 2025 uitdrukkelijk werd gevraagd naar zijn relatie met zijn zus en of hij met haar samenwoont, of zijn zus hem helpt of omgekeerd en zo ja, op welke manier. Hij antwoordde hierop: *“Mijn zus woont in een centrum, ze kan me niet helpen”*. Met verwijzing naar de door verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit aangehaalde rechtspraak van het EVRM inzake meerderjarige verwanten, kan de Raad dus enkel in navolging van verweerder vaststellen dat verzoekers relatie met zijn zus niet als familie- of gezinsleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Een bijzondere afhankelijkheidsrelatie is immers niet voorhanden.

Voor zover als nodig, merkt de Raad nog op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonst dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd op het Belgische grondgebied dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan doen optreden.

Een ernstig middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest en de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet blijkt niet.

3.3.7. Verzoeker voegt nog enkele voorschriften voor medicatie van 10 januari 2025. Hieromtrent stelt hij in zijn feitenrelaas dat hij chronische ziektes heeft. Er wordt echter opgemerkt dat in het bestreden overdrachtsbesluit rekening wordt gehouden met verzoekers verklaringen dat hij gezondheidsproblemen, zoals hypertensie en diabetes type 2, heeft en hij hiervoor een behandeling volgt. Verweerder wijst er op dat verzoeker zelf stelde dat hij in Zwitserland hiervoor ook reeds medicatie kreeg. Verder zet hij uiteen dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd en beroep kan worden gedaan op de algemene ziekteverzekering. Verzoeker neemt nergens concreet de moeite om in te gaan op de voorziene motivering en toont het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Evenmin geeft hij trouwens aan dat zijn overdracht aan Zwitserland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarvan hij de schending in huidige procedure zelfs niet aanvoert. Op 27 februari 2025 stelde de arts van het gesloten centrum waar verzoeker thans verblijft ten slotte ook vast dat verzoeker *“fit to fly”* is en dat hij voor zijn gezondheidsproblemen weliswaar medische zorgen nodig heeft, maar deze voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in Zwitserland.

3.3.8. Verzoeker laat verder na concreet uiteen te zetten op welke wijze artikel 52 van het EU-Handvest, artikel 23 van de Grondwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de rechten van verdediging, het hoorrecht of de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur werden miskend door het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit. Deze onderdelen van het middel zijn dus in elk geval onontvankelijk.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft trouwens een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, terwijl het bestreden overdrachtsbesluit geen beslissing betreft die kadert binnen de toepassing van deze richtlijn, maar wel de Dublin III-verordening.

Nog wordt benadrukt dat verzoeker op 10 januari 2025 concreet is gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening. Hij duidt niet waarom dit horen tekort zou hebben geschoten. Nog blijkt op dit punt geen voldoende belang, waar verzoeker niet aantoonst dat hij nog concrete elementen kon laten gelden die werkelijk van invloed konden zijn op het beslissingsproces.

3.3.9. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijfentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

I. CORNELIS